

TARINAT, JOTKA MUUTTAVAT IHMISEN – HARTAUS RAAMATUN HENKILÖIDEN KAUTTA

Tavoite

Pohtia Raamatun henkilöiden kautta oman elämää, uskoa ja Jumalaa.

Kohderyhmä:

Aikuiset, nuoret

Käyttötilanne:

Piiri tai ryhmä, leiri

Kesto:

Alle 30min

Teema:

Raamattu, rukous

Tarvikkeet:

- Hartauden voi pitää myös ilman mitään tarvikkeita luettuna sellaisenaan.
- Mikäli haluat, jokaisen tarinan kohdalla voi sytyttää kynttilän. Tätä varten tarvitset kolme kynttilää.
- Lopuksi voidaan myös laulaa virsi (esim. virsi 502).

Hartauden teksti

(Sytytä ensimmäinen kynttilä)

Kerrottiinpa kerran tarinaa miehestä nimeltä Abram. Abram oli karjankasvattaja ja paimentolainen, joka vietti liikkuvaa elämää. Päivät täyttyivät vaihtuvista autiomaan maisemista: Kaldean Urista Harraniin ja edelleen Kanaaniin. Kävipä Abram välillä Egyptissäkin nälänhätää paossa. Vaelluksensa aikana hänelle kertyi vähitellen omaisuutta:

karjaa ja tavaraa, ihmisiä ympärille. Vaimonkin hän itselleen löysi, mutta jälkeläisiä he eivät saaneet.

Eräänä päivänä Abram ollessa jo iäkäs Jumala sanoi hänelle: ” Teen sinut niin hedelmälliseksi, että sinusta polveutuu kokonaisia kansoja. Kuninkaat saavat alkunsa sinusta. --- sinusta tulee lukemattomien kansojen kantaisä.”

Abram ei aluksi voinut käsittää tätä: hän ja hänen vaimonsa olivat jo vanhoja, oli mahdotonta kuvitella heidän enää saavan lasta. Mutta vähitellen Abram alkoi nähdä Jumalan uusin silmin. Jumala ei ollut vain sellainen Jumala, joka kuljetti häntä paikasta toiseen ja antoi määräyksiä. Jumala oli myös sellainen Jumala, joka antoi luvan uskoa ihmeisiin. Jumala oli sellainen Jumala, joka antoi ihmiselle mahdollisuuden nähdä itsensä uudella tavalla, muuttaa koko elämänsä.

Abramin jumalakuva ja identiteetti eivät kuitenkaan muuttuneet kerralla. Ratkaisevan näkökulmamuutoksen jälkeen Abram kamppaili samojen tuskallisten tunteiden kanssa kuin ennen. Kun hänen lupauksen mukaisesti syntynyt poikansa oli vielä pieni, Jumala vaati Abramia uhraamaan hänet. Abram alkoi raskain sydämin rakentaa uhrialtaria. Jumalan lupaus tuntui taas tyhjältä – kansojen paljouden isä, miten niin muka? Kun Abram oli jo tarttunut veitseen, Herran enkeli kuitenkin esti häntä. Ja totta olikin, että kaikesta kamppailusta huolimatta Abramien silmien eteen olivat levittäytyneet tulevaisuuden ja toivon näkymät, kansojen paljous ja jälkeläisten runsaus. Ja hän oli itsekin muuttunut niin paljon, että häntä kutsuttiin nykyisin nimellä Abraham.

(Sytytä toinen kynttilä)

Kerrottiinpa kerran tarinaa miehestä nimeltä Simon. Simon oli kalastaja, joka eli Galileanjärven ympäristössä perheensä kanssa. Simon ei ollut erityisen oppinut, paremmin hän taisi käytännöllisen ammattinsa. Saalista tuli välillä paremmin, välillä huonommin. Elämä täyttyi jokapäiväisistä askareista, Galilean pölyisistä teistä ja rantojen tuulesta, joka ahavoitti ihoa.

Eräänä päivänä Simonin ollessa vielä nuori mies Jumala sanoi hänelle: ” Annan sinulle taivaiden valtakunnan avaimet. --- Simon Barjoona, sinä olet onnenpoika --- sinä olet Pietari, Kallio. Tälle kallioperustalle minä rakennan kirkkoni.”

Simon ei aluksi voinut käsittää tätä. Oli vaikea kuvitella itseään kirkon johtajana, vaikka valta houkuttelikin. Mutta vähitellen hän alkoi nähdä Jumalan uusin silmin. Jumala ei ollut vain häilyvä Jumala, joka joko antoi kalansaaliin tai sitten ei. Hän ei ollut vain taivaan tai isien perinnäissäntöjen Jumala vaan Jumala, joka tulee ihmisten keskuuteen. Jumala olikin verta ja lihaa, jotain sellaista, jonka mukaan galilealainen kalastajakin voi helposti lähteä.

Simonin jumalakuva ja identiteetti eivät kuitenkaan muuttuneet kerralla. Ratkaisevan näkökulmamuutoksen jälkeen hän rimpui vanhojen kysymysten ja ongelmien kanssa.

Vain vähän ajan kuluttua siitä, kun Jumala oli antanut hänelle lupauksensa, Simon alkoi kuulla juttuja ainoan pojan uhraamisesta, Jumalansa kärsimyksestä ja kuolemasta. Jumalan lupaus tuntui taas tyhjältä – tälle kalliolleko kirkko, miten niin muka? Mutta kun Simonin suusta oli jo päässyt kipakka nuhde Jeesukselle – Ei ikinä! Sinulle ei saa käydä niin! – silloin Jumala veti hänet sivuun ja sanoi, etteivät sellaiset ajatukset olleet Jumalasta vaan ihmisestä. Ja totta olikin, että kaikesta rimpuilusta huolimatta Simonin silmien eteen olivat levittäytyneet tulevaisuuden ja toivon näkymät, kansojen paljous ja Jumalan läsnäolon runsaus. Ja hän oli itsekin muuttunut niin paljon, että häntä kutsuttiin nykyisin nimellä Pietari.

(Sytytä kolmas kynttilä)

Kerrottiinpa kerran tarinaa minusta – ja jokaisesta meistä. Päivittäin kerron omaa tarinaani itselleni. Kerron, kuka olen, mitä teen työkseni, mikä on roolini perheessä, suvussa, tai ystäväpiirissä. Kerron millainen on luonteeni, mitkä ovat synnynnäisiä, muuttumattomia piirteitäni ja mitkä vain väliaikaisia käyttäytymismalleja. Tulkitsen itse itselleni maailmaa, arvioin mielessäni, mistä mikin tapahtuma johtui ja miten ehkä itse pystyin siihen vaikuttamaan. Taustalla käsitykseni Jumalasta tai jostakin perimmäisestä alkuunpanijasta vaikuttaa siihen, miten maailman ja itseni näen.

Vaikka peruskäsitykseni elämästä ja Jumalasta olisi myönteinen, joudun kamppailemaan ikävienkin ajatusten kanssa. Minun on vaikea uskoa itseäni ja mahdollisuuksiini. Toisinaan kieltäydyn näkemästä omia vaikutusmahdollisuuksiani. Paremman maailman eteen vaadittavat uhraukset tuntuvat kohtuuttomilta. Meidän käsissämmekö maailma ja Kristuksen työ siinä, miten niin muka? Mutta aina on mahdollisuus nähdä Jumala ja elämä uusin silmin. Tänäkin aamuna meille vakuutetaan, että edessämme ovat tulevaisuuden ja toivon näkymät, inhimillisten ihmisten paljous ja Jumalan läsnäolon runsaus. Ja me olemme saaneet ehtymättömän muutosvoiman osaksemme jo kasteessa – hetkessä, jossa meitä alettiin kutsua nimellä kristitty.

Teksti: Hanna Vanonen, raamatunkääntäjä, VT2028